

CUM ȘI DE CE SĂ CITIM SFÂNȚA SCRIPTURĂ (BIBLIA)

Biblia este, într-un anume înțeles, o biografie în lumea aceasta a lui Dumnezeu. Într-însa Cel Neînfațat s-a înfațat, într-un fel, pe Sine. Sfintele Scripturi ale Noului Legământ sunt o biografie a Dumnezeului întrupat, în lumea aceasta. Între ele se istorisește cum Dumnezeu, pentru a se descoperi pe Sine oamenilor, a trimis pe Dumnezeu Cuvântul, care a luat trup și s-a făcut om – și ca om le-a spus oamenilor tot ce este Dumnezeu, tot ceea ce voiește Dumnezeu de la lumea aceasta și de la oamenii dintr-însa. Dumnezeu Cuvântul a descoperit planul lui Dumnezeu pentru lume și dragostea lui Dumnezeu pentru lume. Dumnezeu Cuvântul a grăit oamenilor despre Dumnezeu cu ajutorul cuvintelor, pe cât pot cuvintele omenești să cuprindă Dumnezeul cel necuprins. Tot ceea ce este de trebuință acestei lumi și oamenilor dintr-însa, s-a spus de către Domnul în Biblie. Într-însa, El ne-a dat răspunsuri la toate întrebările. Nu există întrebare care să chiniască sufletul omeneș, și să nu-și afle răspunsul, fie direct, fie indirect, în Biblie.

În Biblie, Dumnezeu a făcut știute: ce este lumea; de unde provine; de ce ființează; încotro se îndreaptă; cum va sfârși; și ce este omul; de unde vine; încotro se îndreaptă; din ce este făcut; care este rostul său; cum va sfârși;

- ce sunt animalele și plantele; care este rostul lor; la ce sunt întrebuințate;

- ce este binele; de unde provine; către ce duce; care este rostul său; cum se poate dobândi;

- ce este răul; de unde provine; cum a ajuns să existe; de ce există – cum se va sfârși;

- ce sunt dreptii și ce sunt păcătoșii; cum ajunge un păcătos drept și cum ajunge un om drept, plin de trufie, un păcătos; cum slujește un om pe Dumnezeu și cum slujește pe satana; întreaga cale de la bine la rău, și de la Dumnezeu la satana;

- totul – de la început până la capăt; întreaga cale a omului de la trup la Dumnezeu, de la zămisirea sa în pântec la învierea sa din morți;

- ce este istoria lumii, istoria cerului și a pământului, istoria omenirii; care sunt căile, rosturile, și sfârșitul lor.

În Biblie, Dumnezeu a spus absolut tot ce este de trebuință a spune oamenilor. Biografia fiecărui om – a fiecăruia, fără excepție – se găsește în Biblie.

Pe scurt, vei afla istoria deplină a păcatului și a păcătoșeniei, și istoria deplină a virtuții și a dreptății.

De ești întristat, vei afla în Biblie mângâiere; de ești supărat, vei afla bucurie; de ești mândru – împăcare; de ești poftitor – înfrânare; de ești nesăbuit – înțelepciune; de ești rău – bunătate; de ești un ucigaș – milă și îndreptare; de îți urăști aproapele – dragoste.

Într-însa îți vei afla leac pentru toate patimile și slăbiciunile, și hrană pentru toate virtuțile și împlinirile.

De ești bun, Biblia te va învăța cum să ajungi mai bun; de ești milostiv, te va învăța blândețea cea îngerească; de ești inteligent, te va învăța înțelepciunea.

De apreciezi frumusețea și muzicalitatea stilului literar, nimic nu este mai frumos sau mai mișcător decât cele ce se găsesc la Iov, Isaia, Solomon, David, Ioan Teologul și Apostolul Pavel. Aici, muzica – muzica îngerească a adevărului cel veșnic al lui Dumnezeu – este înveșmântată în cuvinte omenești.

Cu cât citești și cercetează ceva Biblia, cu atât află pricină de a o cerceta pe cât de des cu putință. Potrivit Sf. Ioan Gură de Aur, sBiblia este precum o rădăcină înmiresmată, care răspândește tot mai multă mireasmă, pe măsura ce este frecată.

La fel de important ca a cunoaște de ce ar trebui să citim Biblia, este a cunoaște cum ar trebui să citim Biblia.

Cele mai bune călăuze pentru aceasta sunt sfinții Părinți, în frunte cu Sfântul Ioan Gură de Aur, care, am putea spune, a scris o a cincea Evanghelie. Sfinții Părinți recomandă o pregătire temeinică înainte de citirea și cercetarea Bibliei; dar în ce constă aceasta pregătire?

Întâi de toate, în rugăciune. Roagă-te Domnului să-ți lumineze cugetul – ca să poți înțelege cuvintele Bibliei – și să-ți umple inima cu harul Său – ca să poți simți adevărul și viața acelor cuvinte. Dă-ți seama că acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu, pe care le grăiește și le rosteste către tine, personal. Rugăciunea, laolaltă cu celelalte virtuți aflate în Evanghelie, este cea mai bună pregătire a cuiva pentru înțelegerea Bibliei.

Cum ar trebui să citim Biblia? Cu rugăciune și evlavie, căci în fiecare cuvânt de acolo se găsește câte un strop din adevărul veșnic, și toate cuvintele împreună alcătuiesc marea cea nemărginită a Adevărului celui Veșnic.

Biblia nu este o carte, ci viață; deoarece cuvintele sale „duh

sunt, și viață sunt” (Ioan 6:63). Prin urmare, cuvintele sale pot fi înțelese dacă le cercetăm în duhul Duhului lor, și cu viața vieții lor.

Este o carte care trebuie citită cu viață - punându-o în practică. Ar trebui mai întâi trăită, și apoi înțeleasă.

Aici se potrivesc cuvintele Mântuitorului: „De va voi cineva să facă voia lui, va cunoaște pentru învățătura aceasta, că de la Dumnezeu este” (Ioan 7:17). Fă-o, ca să o poți înțelege. Aceasta este regula fundamentală a exegezei ortodoxe.

La început, de obicei cineva citește Biblia repede, iar apoi tot mai încet, până ce va ajunge să citească cuvânt cu cuvânt, și nici măcar, întrucât în fiecare cuvânt descoperă un adevăr nepieritor și o taină negrăită.

În fiecare zi să citești cel puțin un capitol din Vechiul și din Noul Legământ; dar, în același timp, să așterni întru lucrare și câte o virtute. Lucrează-o până când devine o obișnuință.

Să spunem, de pildă, că cea dintâi virtute este iertarea vorbirii de rău. Aceasta să fie îndatorirea ta de zi cu zi. și, pe lângă ea, roagă-te Domnului: „O, milostive Doamne, învrednicește-mă să am dragoste pentru cei ce mă vorbesc de rău!”

Iar când ai făcut din această virtute o obișnuință, fiecare din celelalte virtuți ce-i urmează îți vor fi mai ușoare, și tot așa, până la cea din urmă.

Lucrul de căpătâi este: seamănă, și Dumnezeu este cel ce pricinuieste și îngăduie ca ceea ce s-a semănat, să crească (1 Cor. 3:6) și 21. Dar nu zori izbânda, ca nu cumva să ajungi ca omul care seamănă astăzi, și mâine vrea deja să culeagă.

Prin citirea Bibliei, adaugi dospeală la aluatul sufletului și trupului, care crește treptat și umple sufletul până ce l-a pătruns pe de-a-ntregul și îl face să se înalțe cu adevărul și dreptatea Evangheliei.

În fiecare caz, poate fi aplicată fiecăruia dintre noi pilda Mântuitorului despre semănător și sămânță. Sămânța Adevărului Dumnezeiesc ne este dată în Biblie.

Citindu-o, aruncăm acele seminte în suflet. Multe cad în pământul pietros și colțuros ale sufletului nostru, dar câteva cad și în pământul cel rodnic al inimii noastre – și rodesc. Și când zărești roada și o gusti, dulcețea și bucuria te vor îndemna să cureți și să ari părțile stâncoase și colțuroase ale sufletului și să le semeni cu sămânța cuvântului lui Dumnezeu.

Știi când un om este înțelept, pentru Hristos Domnul? – Atunci când ascultă cuvintele Sale și le poartă mai departe. Începutul înțelepciunii este ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu (Matei 7:24-25) și 31.

Fiecare cuvânt al Mântuitorului are puterea și tăria de a tămădui atât suferințele trupesti, cât și cele duhovnicești. „Ci numai zi cu cuvântul, și se va tămădui sluga mea” (Matei 8:8). Mântuitorul a zis cuvântul – și sluga sutașului s-a tămăduit.

Precum a făcut odată, chiar și acum Domnul zice neîncetat cuvintele Sale către tine, către mine, și către noi toți. Dar trebuie să ne luăm răgaz, și să ne afundăm într-însele și să le primim – cu credința sutașului. Și o minune ni se va petrece, și sufletele noastre se vor tămădui precum s-a tămăduit sluga sutașului. Căci se spune în Evanghelie că au adus la Dânsul pe mulți îndrăciți, iar El izgonea duhurile cu un cuvânt, și tămăduia pe toți cei bolnavi (Matei 8:16).

Încă mai face și astăzi acestea, căci Domnul Iisus este „ieri și astăzi același, și în veci” (Evr. 13:8). Cei ce nu ascultă la cuvintele lui Dumnezeu vor fi judecați la înfricoșata Judecată, și va fi mai rău pentru ei în Ziua Judecării, decât a fost pentru Sodoma și Gomora (Matei 10:14-15).

Ia aminte – la înfricoșata Judecată ți se va cere să dai seamă despre ce ai făcut cu cuvintele lui Dumnezeu, fie de le-ai ascultat și le-ai ținut, fie de te-ai bucurat întru ele sau te-ai rușinat de ele. De te-ai rușinat de ele, și Domnul se va rușina de tine când va veni întru slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri (Marcu 8:38).

Puține din cuvintele oamenilor nu sunt deșarte și zadarnice. Puține sunt, deci, cuvintele de care să nu ne grijim la judecată (Matei 12:36). Pentru a ne păzi de aceasta, trebuie să cercetăm și să învățăm cuvintele lui Dumnezeu din Biblie și să ni le însușim; căci Domnul le-a dat oamenilor ca ei să le poată primi, și prin mijlocul lor să primească și însuși Adevărul lui Dumnezeu. În fiecare cuvânt al Mântuitorului există mai multă veșnicie și neclătire decât în toate cele ale cerului și ale pământului, în întreaga lor istorie.

Prin urmare, El a grăit: „Cerul și pământul va trece, iar cuvintele mele nu vor trece” (Matei 24:35). Aceasta înseamnă că Dumnezeu și toate cele ale lui Dumnezeu sunt întru cuvintele Mântuitorului. Așa că ele nu pot trece. Dacă un om le primește, este mai neclintit decât cerul și pământul, căci într-însele se află o putere care îl face pe om fără de moarte și veșnic.

Învățarea și plinirea cuvintelor lui Dumnezeu îl înrudește pe om cu Domnul Iisus. El însuși a descoperit aceasta, atunci când a grăit: „Maica mea, și frații mei sunt aceștia,

care aud cuvântul lui Dumnezeu, și-l fac pre dânsul” (Luca 8:21).

Acestea înseamnă că dacă auzi și citești cuvântul lui Dumnezeu, ești frate vitreg al lui Hristos. Dacă îl îndeplinești, ești frate deplin al lui Hristos. Aceasta este o bucurie și o cinstire mai mare decât cea a îngerilor.

Când înveți din Biblie, se revărsă în suflet o anume fericire, de neasemuit cu nimic pământesc. Mântuitorul a grăit despre ea, atunci când a zis: „Fericiti cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu, și-l păzesc pre el” (Luca 11:28).

Mare este taina cuvântului – într-atât de mare, încât cea de-a două Persoană a Sfintei Treimi, Hristos Domnul, este numit în Biblie „Cuvântul” sau „Logosul”.

Dumnezeu este Cuvântul (Ioan 1:1). Toate acele cuvinte ce vin de la Cuvântul cel veșnic și desăvârșit, curg de la Dumnezeu, Dumnezeiescul Adevăr, Veșnicia și Dreptatea. Dacă le ascuți pe ele, îl ascuți pe Dumnezeu. Dacă le citești, cuvintele directe ale lui Dumnezeu citești.

Dumnezeu Cuvântul s-a făcut trup, s-a făcut om (Ioan 1:14), iar omul mut, gângav a început să rostească cuvintele adevărului și dreptății veșnice a lui Dumnezeu.

În cuvintele Mântuitorului există un anume licoare a nemuririi, care curge strop cu strop în sufletul omului ce citește cuvintele Sale și îi aduce sufletul dintru moarte la viață, dintru clătireș întru neclătire.

Mântuitorul a arătat aceasta, atunci când a zis: „Amin Amin grăiesc vouă: Că acela ce ascultă cuvintele mele, și crede celui ce m-a trimis pre mine, are viață veșnică... ci s-a mutat din moarte în viață” (Ioan 5:24). Astfel, Mântuitorul face afirmația crucială: „Amin Amin grăiesc vouă: De va păzi cineva cuvântul meu, nu va vedea moartea în veac” (Ioan 8:51).

Fiecare cuvânt al lui Hristos este plin de Dumnezeu. Așa că, atunci când intră în sufletul unui om, îl curăță de toată întinăciunea. Din fiecare cuvânt al Sau vine o putere care ne curăță de păcat. Astfel, la Cina cea de Taină, Mântuitorul le-a spus ucenicilor Săi, ce obișnuiau să asculte neîncetat cuvântul Său: „Acum voi curați sunteți, pentru cuvântul care am grăit vouă” (Ioan 15:3).

Hristos Domnul și Apostolii Săi numesc toate cele scrise în Biblie cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Domnului (Ioan 17:14; Fapte 6:2, 13:46, 16:32, 19:20; II Cor. 2:17; Col. 1:15, II Tes. 3:1), și dacă nu îl citești și îl primești astfel, vei rămâne deșart și zadarnic, întru vorbele cele mute, gângăvite ale oamenilor. Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este plin de Adevărul lui Dumnezeu, care sfințește sufletul pentru întreaga veșnicie, odată ce intră într-însul.

Astfel se întoarce Mântuitorul către cerescul Său Părinte, în rugăciune: „Părinte! Sfințește pre ei întru Adevărul tău, Cuvântul tău adevăr este” (Ioan 17:17). Dacă nu primești cuvântul lui Hristos ca fiind cuvântul lui Dumnezeu, ca fiind cuvântul Adevărului, atunci minciuna și tatăl minciunii din lăuntru tău se răzvrătesc împotriva sa.

În fiecare cuvânt al Mântuitorului există multe mai presus de fire și pline de har, și acestea sunt cele ce revărsă har asupra sufletului omului, atunci când îl vizitează cuvântul lui Hristos. Prin urmare, Sfinții Apostoli numesc întreaga alcătuire a lăcașului mântuirii „cuvântul harului lui Dumnezeu” (Fapte 20:32).

Ca o putere vie și plină de har, cuvântul lui Dumnezeu are un efect făcător de minuni și dătător de viață asupra omului, atâta vreme cât îl ascultă cu credință și îl primește cu credință (1 Tes. 2:13). Totul este pângărit de păcat, însă totul se curățește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune – totul – toată zidirea, de la om până la un vierme (1 Tim. 4:5).

Prin Adevărul care îl poartă într-însul și prin Puterea pe care o are într-însul, cuvântul lui Dumnezeu este „mai ascuțit decât toată sabia ascuțită de amândouă părțile, și străbate până la despărțitura sufletului, și a duhului, și a mădularelor, și a măduvei, și judecător cugetelor și gândurilor inimii” (Evrei 4:12). Nimic nu rămâne ascuns în fața sa ori pentru el. Deoarece fiecare cuvânt al lui Dumnezeu cuprinde Cuvântul lui Dumnezeu cel veșnic – Logosul – are puterea să nască și să înnoiască oamenii. Și când un om se naște din Cuvânt, se naște din Adevăr.

Din această pricină Sfântul Iacov Apostolul scrie către creștini că Dumnezeu Tatăl i-a născut „cu cuvântul adevărului” (1:18); și Sfântul Petru le spune că au fost „născuți a doua oară... prin cuvântul lui Dumnezeu celui viu, și care petrece în veac” (1 Petru 1:23).

Cel ce viețuiește pentru Cuvânt, se poartă pe sine de la moarte la viață. Cel ce se umple pe sine cu viață veșnică, se face biruitor al morții și „părtaș Dumnezeiesții firi” (2 Petru 1:4), și fericirea sa nu va avea sfârșit.

Rostul de căpătâi și cel mai însemnat al tuturor acestora este credința și simțirea iubirii pentru Hristos Domnul, căci taina fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu se dezvăluie sub căldura acelei simțiri, așa cum petalele unei flori înmiresmate se deschid sub căldura razelor soarelui. Amin.

Sfântul Iustin Popovici